

ТРЕТА ГЛАВА

– *Аз съм Сесилия Бафо.*

Фейра бе приседнала отново на ръба на леглото на Нурбану. *Валиде султан* изглеждаше немощна, а бледата ѝ кожа бе потъмняла дори повече от преди. Кръвта във вените ѝ буквално вреше. Отровата постепенно я превземаше. В други случаи Фейра би си помислила, че господарката ѝ бълнува, но благодарение на опита си виждаше, че тя е все още съвсем на себе си, в пълно съзнание. Момичето поклати объркано глава и промърмори:

– Какво искате да кажете, господарке?

Валиде султан се опита да се измъкне малко по-нагоре на възглавниците си и попита:

– Какво знаеш за мен?

Фейра повтори като папагал чутото от Келебек:

– Знам, че сте била отвлечена от корсари и доведена тук при султан Селим, нека почива в светлината на рая! – Фейра бе наясно, че турските конници всяваха страх по целия свят – превъзхождаха всички останали в битките, спускаха се от хълмовете към врага си, пищейки като банши.

– Отвлечена от корсари, значи – усмихна се едва-едва Нурбану. – Да, така гласеше легендата за мен – отвлечена от корсари. Но това не е нито половината, нито четвъртината, нито дори съвсем малка частица от моята история.

– Мислех си, че знам всичко за вас – смотолевите объркано Фейра, защото през годините двете си бяха споделяли много тайни.

– Говори ми на нашия език!

Фейра разбра, че господарката ѝ има предвид финикийския език. Но щом щяха да си говорят на този език, значи ѝ предстоеше да чуе голяма тайна. Много по-голяма дори от времето, когато Нурбану бе крила смъртта на съпруга си Селим в продължение на три дена, докато не пристигне синът ѝ от провинцията – наследникът, настоящият султан. Много по-голяма дори от времето, когато Фейра бе помогнала на господарката си да отклони пари от съкровищницата и да отнесе няколко сандъчета жълтици на архитекта Мимар Синан, който градеше джамия в чест на Нурбану. Много по-голяма дори от времето, когато Фейра бе уреждала срещи между *валиде султан* и нейните съюзници от различни краища на света, за да се противопостави на прибързаните политически решения на сина си или най-малкото да ги смекчи.

– Финикийският ми е доста труден – отбеляза момичето.

– Фейра, не е финикийски. Венециански е!

Ето как една дума, недоразбрана в детството ѝ, сега се превърна в парола, която разтвори пред Фейра цяла карта. Устата ѝ също се отвори.

Нурбану въздъхна дълбоко и продължително и рече:

– Да, аз съм венецианка. Но позволих на всички да го забравят. Всъщност и аз самата почти го бях забравила. Но в предишния си живот, в младостта си, бях Сесилия Бафо, дъщеря на Николо Вениер.

– Вениер ли? – едва успя да изрече Фейра името, което в Константинопол се считаше за проклетие.

– Да – кимна и се усмихна леко Нурбану, доловила интонацията на момичето. – Чичо ми е Себастиано Вениер, главният адмирал от битката при Лепанто и дож на Венеция!

Нищо чудно тогава, че на народа му беше позволено да забрави този факт. Венецианците бяха врагове на турците от векове, бяха плякосвали златото им, бяха изнасилвали жените им и даже бяха осквернявали гробовете на султаните им. Венецианските мародери бяха извадили короната на Мехмед II заедно с косата му. Ала най-лошият от всички, най-ненавистният от тези пирати и завоеватели беше Себастиано Вениер – водачът на бойния кораб, наречен Венеция. Името на дожа биваше оплювано ежедневно в памфлетите, продавани по улиците, образът му беше ежедневно изгарян по сокаците.

Откакто той бе съкрушил османския флот само преди няколко години по време на битката при Лепанто, султанът и неговите хора не спираха да кроят планове за отмъщение.

– Да, няма начин да не си забелязала, че синът ми не питае голяма любов към мен – сякаш разчела мислите ѝ, продължи Нурбану. – Той смята, че политиката ми е провенецианска, че съм пристрастна към стария си дом. И всъщност е прав – *валиде султан* насочи към прозореца очи, които обаче виждаха съвсем друга гледка от външната. – О, Фейра, виждала ли си град, който се носи по морето? Виждала ли си някога кули, които се издигат към небето като стрели, а не седят приклепнали като кубета? Виждала ли си острие на меч, което е право, а не извито? Виждала ли си стъкло, което блести като скъпоценен камък, и палати, в които твърдят камък е издялан деликатно като дантела? Ето че сега синът ми крои заговор да причини най-големите злини на Венеция и само ти можеш да предотвратиш това!

– Кой, аз ли?!

– Да, Фейра, ти! Ти си моята *кира*, моят пратеник пред света! Но светът е много по-голям от този град, скъпа. Затова ще те изпратя на най-трудната от всички мисии досега!

– Защо аз?

– За да разбереш, се налага да узнаеш моята лична история. Родена съм с името Сесилия Бафо, дъщеря на Николо Вениер и Виоланте Бафо. Баща ми беше лорд на Парос, управител на хилядите малки островчета край бреговете на Гърция, наречени Циклади, които се намират под владичеството на Република Венеция. Въпреки че по онова време живеех принципно във Венеция, през лятото на 1555 година, което е 962 по нашето броене, бях на гости на баща си.

„Преди двадесет и една години“ – помисли си Фейра. Преди самата тя да бъде родена.

– И именно там ви заловиха, така ли?

– В известен смисъл да. В нашия дворец в Парос беше организиран голям бал с маски в чест на моя годаж. Трябваше да бъда дадена на Ридолфо Фалиери, изключително богат мъж, но в нощта, когато му бях дадена, аз се влюбих.

– Значи е бил добър човек, така ли?

– Ни най-малко. Беше стар и жесток, и прегърбен от годините. Бракът беше изцяло династичен. Не, влюбих се, но не в

него. На бала с маски имаше един морски капитан, младо протеже на султана, чийто кораб бе закотвен на нашия остров, за да се запаси с провизии. В рамките на само един час аз му се отдадох. Е, имаше и корсари – неговият екипаж. Взехме коне от бащината ми конюшня и бързо отидохме на брега, но аз тръгнах доброволно. От една страна, копнеех да избягам от Ридолфо, но далеч повече от това не можех да понеса капитанът да отплава без мен!

Фейра започна да навива чаршафите между пръстите си и накрая изрече тихо:

– Обичали сте баща ми.

Това беше твърдение, не въпрос.

– Да, обичах баща ти – потвърди господарката ѝ. Загледа Фейра с присвити очи и добави: – И докато стигнем до Константинопол, аз вече бях трудна.

Фейра замълча. Забеляза, че господарката ѝ се затруднява все повече и повече да говори, завалянето в думите ѝ започваше да се усеща. Затова не смееше дори да си поеме дъх – знаеше, че на всяка цена трябва да чуе следващата част от разказа.

– О, Фейра, аз не бях толкова внимателна, колкото сега си ти! Виждам начина, по който се обличаш, забелязвам колко усилия влагаш, за да скриеш светлия тен на кожата си. Аз обаче бях безразсъдна. Разхождах си се по „Султанахмет“ в прекрасните си венециански рокли, разцъфнала от любов и от гордост с детето си, с непокрито лице и коса, пусната на къдрици. В ония години бях много красива, Фейра, имах златиста коса, перлена кожа и очи с цвета на морето. Един ден, докато се връщах от пазара, покрай мен мина носилка. Вътре беше султан Селим. Изведнъж вятърът духна, една от завесите се отвори и за момент погледите ни се срещнаха. Това беше достатъчно. До залез-слънце бях вече в харема, беше ми дадено името Нурбану Афифе и така Сесилия Бафо престана да съществува.

– Какво направи баща ми?

По лицето на Сесилия премина мрачна усмивка и тя отговори:

– Той изпадна в луд бяс. Пристигна в двореца, разби вратите с голи ръце и поиска да му върнат любовницата му, която носи в утробата си неговото дете. Охраната го отведе при

султана, където го уведомиха, че ако детето се роди момче, ще бъде убито, за да не бъде пречка за истинските наследници, които по-късно моето тяло ще роди. Самият султан нито веднъж не легна с мен, докато детето не се роди. Чакаше, за да ме превърне в своя. Това бяха най-ужасните ми няколко месеца, Фейра, да чакам раждането на детето си и да не знам дали ще живее, или ще умре!

– Но детето беше момиче, нали?

Фейра вече нямаше нужда от утвърдителното кимване на Сесилия. Внезапно всичко ѝ стана ясно – ежедневните ѝ посещения в харема, откакто се помнеше; фактът, че господарката ѝ не ѝ бе повишила глас нито веднъж досега, с изключение на днес; фактът, че Нурбану собственооръчно я беше научила да чете и да пише, и да говори езика на нейната младост; фактът, че тя поощряваше всячески интересите ѝ към медицината, за да ѝ помогне да се сдобие със знания, каквито другите жени рядко получаваха.

– В замяна на подчинението си баща ти получи висок ранг и обществен статус, а после получи и теб, за да те отгледа в мир в своя дом. Беше му разрешено да те задържи при две условия: да положи обет за непрекословна вяроност на султана и неговите наследници и да обещае, че никога повече няма да прави опити да ме вижда. И аз наистина не съм го виждала, Фейра, нито веднъж от онзи далечен ден до днешния – очите на Нурбану придобиха стъклен блясък. – Към момента, когато се срещнахме с венецианците при Лепанто, баща ти вече беше адмирал – със същия ранг, с който беше и чичо ми, настоящият дож на Венеция. Наблюдавах всичко от същия този прозорец, Фейра, напрегнала взор. Представях си, че виждам чак до протока Патрас, където се срещнаха двете флоти и където любимият ми Тимурхан и чичо ми Себастиано се биеха един срещу друг с оръдия и огън, под ръководството на съпруга ми Селим.

За да я чува, Фейра вече трябваше да се приведе към нея.

– С течение на времето станах пак щастлива. Постепенно заобичах господаря ми, султана – разбира се, не със страстта на младостта, която питаех към баща ти, но със силата на уважението и приятелството. Той беше добър и мил човек, разликата между него и сина ни е като между деня и нощта. Научих се да бъда незаменима и бързо се издигнах от фаворитка до налож-

ница, от наложница до *кадън*, от *кадън* до султана. Постепенно започнах да използвам влиянието си, за да поощрявам прове- ницианската политика. Но както добре знаеш, когато съпругът ми почина, всичко това свърши. Сигурно си спомняш, Фейра, колко усилия положихме да осигурим трона на Мурад и сигурно вече разбираш защо само на теб можех да се доверя да ми помогнеш в това начинание. Но вече ми е ясно, че щеше да бъде по-добре, ако бях позволила на съперниците на Мурад да му отнемат трона, защото синът ми е същинско въплъщение на злото и е обсебен от омраза към Венеция, а оттам – и към мен.

Фейра вече се изкачи напълно в леглото и приближи ухо към изсъхналите и напукани устни на господарката си. *Валиде султан* постави едната си подута от отровата ръка върху тялото на Фейра в непохватен опит за прегръдка и я дари с призрачна усмивка, като че ли тази близост я бе изпълнила с голямо щастие.

– Не ме съжaliaвай! През всичките тези години ме е крепяла тайната утеха да имам дете, което е светлина за очите ми. Той, синът ми, не знае коя си всъщност, защото беше роден година по-късно, а моите слугини опазиха докрай тайната ми. Така бях в състояние да те държа близо до себе си и да те гледам как растеш. Ти си толкова умна, храбра и мила! Всеки ден виждам в теб Тимурхан! – мисълта за старата ѝ любов ѝ върна донякъде силите и гласът ѝ стана малко по-разбираем. – Но за нищо на света не трябва да му казваш за това, обещавай ми! Много е важно да не му казваш, защото той е играч в тази трагедия на сина ми – вдигна подпухналата си ръка и с видимо усилие я постави върху бузата на Фейра. – Ако можех да си поискам едно нещо, бих поискала ти да не си чак толкова красива. Затова е добре, че скоро ще напуснеш този град.

– Защо трябва да го напусна? – прошепна уплашено Фейра.

– Защото синът ми крои срещу Венеция най-пъкления заговор на света... – ръката, поставена върху бузата на Фейра, се разтрепери. В случая гневът беше най-големият враг на господарката ѝ, защото караше кръвта ѝ да се втурне по-бързо и течностите да заврат, което щеше да рече, че спорите на отровата вече нахлуваха в органите ѝ.

– Спокойно! Отпуснете се!